

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **K. A.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Praha 6, Papírenská 114/5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2004, č. j. 14 Az 336/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu č. j. OAM-1443/VL-11-P18-2002 ze dne 2. 2. 2004. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto, že stěžovateli se neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Proti předmětnému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel dne 1. 3. 2004 obecně formulované podání (žalobu), ve kterém toliko uvedl, že je ve vazbě a nemůže zaplatit soudní poplatek. Doplnil, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu bylo doručeno vyvěšením.

Podáním ze dne 16. 3. 2004 žalobu doplnil o důvody žaloby a další skutečnosti. Namítal především, že hlavním důvodem jeho žádosti o azyl byly problémy náboženské, neboť ač sám je islámského vyznání, měl v zemi původu potíže s islámskými radikály a obává se, že v případě návratu do Maroka by byl jeho život ohrožen. K informacím o zemi původu uvedl, že je respektuje, nicméně podotýká, že se rozcházejí se skutečností, neboť například jeho kamarád z Holandska, který se vrátil do Maroka na dovolenou, byl zavražděn muslimskými radikály proto, že nosil kříž. Žalobce žádal o přešetření své žádosti.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že byla podána opožděně. Rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno žalobci dne 18. 2. 2004, avšak žaloba byla podána až dne 16. 3. 2004 (soudu byla doručena dne 17. 3. 2004) navrhoval, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl.

Následným usnesením Krajského soudu v Ústí na Labem byla žaloba odmítnuta, i když z jiného důvodu, než navrhoval žalovaný. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu zejména vyplynulo, že podání stěžovatele, které bylo k soudu podáno dne 1. 3. 2004, nemělo základní náležitosti podání dle § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ani další náležitosti vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 a 2 označeného zákona, a ve věci nebylo možné meritorně jednat. Označené podání neobsahovalo žalobní body a tyto nebyly doplněny ani v zákonné lhůtě, neb doplnění žaloby bylo podáno až dne 16. 3. 2004, přičemž lhůta pro podání, resp. doplnění žaloby, skončila již dne 4. 3. 2004. Podle soudu tak nebyly splněny podmínky řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný a bylo třeba žalobu odmítnout (§ 46 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel prostřednictvím svého zástupce dne 24. 8. 2004 u Krajského soudu v Ústí nad Labem neúplnou kasační stížnost, poté co bylo napadené usnesení krajského soudu fakticky doručeno stěžovateli do vazební věznice, podal dne 20. 9. 2004 tutéž kasační stížnost u Krajského soudu v Ústí nad Labem znovu. V ní vyslovil nesouhlas s odmítnutím žaloby a navrhoval, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. V doplňku kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2004 stěžovatel namítá důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který spatřuje v porušení § 3 odst. 2 a § 32 správního řádu, resp. v naplnění skutečností svědčících o pronásledování v domovském státě. Ve vztahu k opožděnosti žaloby pak uvedl, že každý má právo na soudní ochranu a odkázal na § 84 s. ř. s., přičemž dodal, že podání žaloby nemohl ovlivnit, neboť ji podal právní zástupce. Závěrem namítl, že nebude-li kasační stížnosti vyhověno, bude stěžovatel nucen podat ústavní stížnost proti znění § 72 odst. 1 s. ř. s. pro „nepoměr lhůt dvou měsíců / sedmi dnů“.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a odmítnutí kasační stížnosti. Vyslovil přesvědčení, že kasační stížnost je neprojednatelná, neboť důvodem jejího odmítnutí nebyla opožděnost žaloby, jak zmiňuje žalobce, nýbrž neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v absenci byť jen prohlášení nezákonnosti či alespoň jediné věcné námitky k označenému rozhodnutí správního orgánu. Zdůraznil, že žalobce měl k podání žaloby lhůtu 15 dnů a nikoliv 7 dnů.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud nejdříve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu vázán rozsahem a důvody vymezenými stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že v kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že podání stěžovatele bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem odmítnuto, však přichází v úvahu toliko stížnostní důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e), a proto se Nejvyšší správní soud zabýval naplněním pouze tohoto důvodu, tedy tím, zda usnesení o odmítnutí návrhu bylo nezákonné, přičemž uvedenou nezákonnost v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem o odmítnutí návrhu neshledal.

Ze soudního a správního spisu totiž Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 2. 2. 2004, č. j. OAM-1443/VL-11-P18-2002, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona o azylu neuděluje, bylo stěžovateli doručeno (náhradním způsobem zcela v souladu s ustanovením § 24 odst. 3 zákona o azylu) dne 18. 2. 2004; stěžovatel byl přitom řádně poučen o možnosti podat žalobu, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení předmětného usnesení. Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel dne 1. 3. 2004 podání nazvané žaloba, ve kterém však toliko uvedl, *že je ve vazbě a nemůže zaplatit soudní poplatek, přičemž dodal, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu bylo doručeno vyvěšením*. Nutno konstatovat, že žaloba byla podána v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě, a tudíž včas.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatel) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, a návrh výroku rozsudku. Tyto žalobní body je přitom stěžovatel povinen uvést ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); obecné tvrzení o tom, *že stěžovatel je ve vazbě a nemůže zaplatit soudní poplatek, s doplněním, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu bylo doručeno vyvěšením*, nelze za žalobní bod, či body, ani podle Nejvyššího správního soudu považovat.

Lhůta pro podání, resp. doplnění žaloby, skončila dne 4. 3. 2004, stěžovatel však v této – zákonem stanovené – lhůtě žalobní body nedoplnil. Pokud stěžovatel učinil doplňující podání, stalo se tak až dne 16. 3. 2004 a tedy opožděně. Krajský soud již k takovému doplnění žaloby nemohl přihlídnout.

Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 bylo uvedeno, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“.

K tomu je třeba poznamenat, že i kdyby krajský soud po obdržení žaloby ze dne 1. 3. 2004 stěžovatele vyzval k jejímu doplnění, nebylo by doplnění vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby (včetně jejího případného doplnění) končila dne 4. 3. 2004, reálné.

Krajský soud tudíž postupoval správně pokud žalobu za označené situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení, přičemž uvádí, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné; navazující podání, tedy podání ze dne 16. 3. 2004, bylo podáno opožděně. K tomu se vážícím námitkám stěžovatele tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že rovněž nepřisvědčil tvrzení stěžovatele o tom, že včasnost podání žaloby nemohl ovlivnit, neboť ji podal právní zástupce. Jak vyplývá ze soudního spisu, podání ze dne 1. 3. 2004, a stejně tak i podání ze dne 16. 3. 2004, podával sám stěžovatel; podání jsou psána rukou, neobsahují údaj o právním zastoupení, není k nim připojena plná moc stěžovatelova zástupce.

Tvrzení stěžovatele o tom, že každý má právo na soudní ochranu, Nejvyšší správní soud přisvědčuje, doplňuje k němu však, že aby bylo možné soudní ochranu aktivovat, je třeba splnit i zákonné podmínky pro tuto ochranu, t. j. podat řádnou žalobu, což se však v souzené věci nestalo, jak bylo výše zdůvodněno.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, že včasné podání stěžovatele (podané dne 1. 3. 2004) postrádá náležitosti žaloby, přičemž navazující podání ze dne 16. 3. 2004 bylo podáno opožděně a nebylo k němu možno přihlídnout.

Nejvyšší správní soud se přitom nemohl zabývat naplněním důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který spatřuje stěžovatel v porušení § 3 odst. 2 a § 32 správního řádu (v naplnění skutečností svědčících o jeho pronásledování v domovském státě islámskými radikály, neb předmětem řízení o kasační stížnosti byla toliko nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. ledna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu